

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Евгения Т. Генева

Членове: Георги Ст. Мулешков
Магдалена Д. Инджова

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
в присъствието на прокурора Р. М.

като разгледа докладваното от Евгения Т. Генева Въззивно гражданско дело
№ 20231800500837 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Софийски районен съд против
Решение № 222/18.08.2023г. на РС-Костинброд по гр.д.№ 45/2022г. , в частта
му,с която е осъден да заплати на Р. А. С. обезщетение за неимуществени
вреди причинени от нарушаване правото на разглеждане и решаване в
разумен срок на н.ч.х.д.№ 11418/2013г. на СРС,продължило и като НЧХД №
5140/2016г. на СРС в размер на 8000 лв.,обезщетение за имуществени
вреди,понесени по същото дело на същото основание,в размер на
4900лв.,ведно със съдебни разноски в размерна 10 лв. държавна
такса.Релевират се оплаквания за необоснованост на решението.Евентуално
се иска намаляване размера на присъдените обезщетения.Не била доказана
пряка каузална връзка между действията на съда/забавяне на производството/
с причинените вреди.Претърпените неимуществени вреди не били с
интензитет,обуславящ присъдения размер обезщетение.Самият решаващ съд
изрично посочил,че ищецът не е ангажирал доказателства за размера на
неимуществените вреди и ги е присъдил по презумпция.Поддържа,че „не
всяко неприятно усещане или чувство и не всяка душевна депресия дават
основание за присъждане на неимуществени вреди, ас само тези,които
справедливостта изисква да бъдат възмездени“,цитирайки решение на ВС от
1981г.Претендираните имуществени вреди ,произхождащи от адвокатско
възнаграждение ,не се дължали на поведението на СРС.Не се спори обаче,че

плащането на адвокатския хонорар било реално. Но не било доказано, че увеличили имуществото на кредитора/не е ясно кой в случая е считан за кредитор/и не били "сигурна облага"/не се посочва за кого/. Цитира се съдебна практика относно пропуснати ползи. Иска се отмяна на решението и присъждане на юрисконсултско възнаграждение по чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ.

Въззиваемата страна оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа тезата, че в производството по чл. 26 ищецът следва да докаже пълно и главно вида и размера на вредите, а не каузална връзка. Цитира константната съдебна практика относно презумпцията за вреди от непроизнасяне на съда в разумен срок. Подчертава се, че първоинстанционният съд е приложил адекватно критериите за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД. Претендира разноски по чл. 38 Задв.

Депозирана е частна жалба от Р. С. против Определение № 658/23.10.2023 г., което е отхвърлило молбата за изменение на решението в частта за разноските с присъждане на адвокатски хонорар по чл. 38 Задв. Неправилно съдът приел, че молбата следва да бъде подадена от самия ищец, тъй като хонорарът се дължал лично на адвоката за положен труд. Претендира отмяна на определения и присъждане на хонорар за първата инстанция съобразно уважената част на иска - 1471 лв.

Прокурорът като контролираща страна не е подал отговор на жалбата. В открито съдебно заседание взема становище за основателност на въззивната жалба на СРС.

След преценка на данните по делото поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира въззивната жалба против решението в обжалваната му част процесуално допустима, но неоснователна.

Производството е образувано пред СГС като е претендирано обезщетение за неимуществени вреди в размер на 21 000 лв. и неимуществени вреди в размер на 4900 лв. Видно от приложения констативен протокол изх. № РС-21-21/05.04.2021 г. на Инспектората към ВСС, делото няма голяма фактическа и правна сложност; с процесуалното си поведение ищецът не е допринесъл за продължителността на производството, а и в качеството на частен тъжител не е имал интерес от това; забавянето на производството е причинено поради връщане на делото за разглеждане от друг състав поради съществени процесуални нарушения/2 г. и 6 месеца/и забавяне изготвяне на мотивите към присъдата с 2 години и 5 месеца. Производството е започнало на 25.06.2013 г. и е приключило на 27.11.2020 г. с отмяна на присъдата и прекратяване на наказателното производство поради изтичане на абсолютна давност., общата продължителност възлиза на 7 години, пет месеца и два дни, проведени са 9 о.с.з., на почти всички от които е присъствал частният тъжител С.. Тези констатации не са опровергани и са потвърдени от първоинстанционния съд. Приключила е процедурата по глава Трета А от ЗСВ, при която заявителят не е бил удовлетворен от предложеното обезщетение. Ищецът не е ангажирал гласни и писмени доказателства за претърпени неимуществени вреди. Предвид спецификата на престъплението, обект на наказателното производство/ищецът е подал тъжба

за обида и клевета срещу Г.И.А., която съобщила на служебната му електронната поща като член на управителен съвет на дружество, че я измамил със значителна сума, нарекла го „леке“, „измамник“ и пр./ и липсата на морално удовлетворение от процеса, завършил с прекратяване по давност, присъденият размер на обезщетение е справедлив. Това е така, защото именно неприключване на делото в разумния срок е довело до неблагоприятните последици за ищеца, и не са налице никакви данни, оборващи презумпцията за морални вреди. Доводът на въззиваемата страна, че по принцип има оправдани и справедливи морални страдания, извлечен от нетълкувателен съдебен акт извън контекста, е отвъд всякакви морални стандарти. Ищецът е тъжител, пострадал от погасяване на престъпление по давност поради неразглеждане на делото в разумен срок. Буди недоумение за какво възмездие в случая пледира въззиваемата страна. Що се отнася до имуществените вреди, безспорно е заплащането на 4900 лв. за адвокатски хонорари по наказателното и административно-наказателното производство. Няма житейска и правна логика тези разноски да останат за сметка на увредената страна. Аргументите на въззиваемата страна, базирани на института на неоснователно обогатяване са неотносими. Ето защо атакуваното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната му част, а в останалата част е влязло в сила.

Определението за отхвърляне на молбата по чл.248 ГПК досежно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение при условията на чл.38, ал.2 от ЗАдв също е законосъобразно. Това е така, защото ищецът е представил само пълномощно, но не и договор за правна помощ, в който да е записано, че защитата ще се реализира при условията на чл.38, ал.2 от Задв. Не е бил представен списък с разноски по чл.80 ГПК, нито са налице обстоятелства, навеждащи на извода, че ищецът е социално слаб или близък на упълномощения адвокат. Ето защо определението следва да бъде потвърдено като законосъобразно.

Водим от горното, Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 222/18.08.2023г. на РС-Костинброд по гр.д.№ 45/2022г. на РС-Костинброд в обжалваните части.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 658/23.10.2023г. по гр.д.№ 45/2022г. на РС- Костинброд.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС на Република България в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____